

2. Mots i locucions

2.1. La forma de citació de les entrades i de les subentrades del diccionari és en minúscula (**església, estat, nadal, el nou món, tots sants**). En alguns d'aquests casos, a l'interior de l'article s'hi il·lustra l'ús de la majúscula. Ex.:

estat

8 1 m. Forma d'organització política caracteritzada per l'existència d'un territori delimitat, una població definida i una autoritat que s'atribueix un poder indiscutible sobre els dos elements anteriors. *L'estat monàrquic, republicà. Els estats europeus. El cap de l'Estat. Ministre de l'Estat. Els afers de l'Estat.*

8 2 estat patrimonial Estat en què la sobirania [...]

2.2. Alguns mots no tenen entrada explícita en el diccionari, tot i que hi són presents d'una manera indirecta. Així, per exemple, hi ha mots que no tenen entrada pròpia perquè són fàcilment predictibles, com ara molts derivats (*gèlidament, abonyegat, rebonic, traginable*). D'altra banda, el diccionari conté un nombre important d'afixos (prefixos, formes prefixades i formes sufixades) que faciliten la interpretació i la creació de molts d'aquests mots predictibles (*pluri-, micro-, -forme*).

El diccionari inclou alguns manlleus no adaptats, que s'han de buscar a partir de la seva grafia original. El criteri que ha prevalgut per a respectar la forma gràfica d'aquests mots manlevats és que es tracta de formes molt esteses internacionalment (*croissant, jazz, whisky*), de noms propis esdevinguts noms comuns (*brie, ohm, watt*) o de derivats de noms propis (*kantisme, freudià, goethita*).

2.3. Quant a les locucions, cal que l'usuari tingui en compte els punts següents:

a) Les locucions compostes per mots del diccionari apareixen com a subentrades dins l'article que correspon al seu nucli sintàctic. D'aquesta manera, les locucions *a més a més, de mal grat, blat de moro, vers adònic, comptar les hores* apareixen en els articles encapçalats per *més, grat, blat, vers i comptar*, respectivament.

Les locucions verbals amb verbs d'un significat molt general o amb verbs molt productius (que originen un gran nombre de subentrades) apareixen dins l'article corresponent al nucli sintàctic de la resta de la locució. Aquests verbs són: *agafar, anar, arribar, caure, córrer, deixar, dir, donar, dur, ésser, estar, fer, haver-hi, passar, perdre, poder, portar, posar, prendre, quedar, restar, saber, semblar, sortir, tenir, tornar, treure, trobar, venir, veure i voler*. Així, doncs, les locucions *anar de mal borràs, fer catúfols, anar curt de diners i anar lluny d'osques* apareixen en els articles encapçalats per *borràs, catúfol, curt² -a i lluny¹*, respectivament.

Les locucions amb dos nuclis estan definides en l'article corresponent al primer d'aquests nuclis. En l'article corresponent al segon nucli hi ha una remissió. Ex.:

dret¹

1 3 a tort i a dret V. TORT¹.

tort¹

2 2 a tort i a dret loc. adv. **a)** Per tot arreu.

2 2 a tort i a dret loc. adv. **b)** Sense mirar si és amb raó o sense, sense reflexió.

b) Les locucions que tenen com a nucli un mot que només apareix en aquestes locucions tenen entrada pròpia i han estat alfabetitzades pel sistema discontinu, és a dir, mot a mot.

Les expressions llatines tenen entrada pròpia i també estan alfabetitzades pel sistema discontinu.

Per respecte a la tradició acadèmica i a l'ús internacional, les expressions llatines figuren en el diccionari sense adaptar i, en conseqüència, amb indicació de la llengua d'origen.